

Arthur Balfour

Autor: William Pierce

Kolem poloviny 19. století se Židů ve střední a východní Evropě zmocňoval stále silnější neklid. Průmyslová revoluce a všechny s ní spojené změny v obchodu, dopravě a způsobu života rozbily staré vzorce a stvořily nové příležitosti, k jejichž maximálnímu využití se Židé začali hotovit a organizovat.

Vytvořili dvě nová hnutí: první, hlásající internacionalismus a třídní boj, bylo určeno primárně pro gójskou spotřebu. Šlo o komunismus, jehož zakladatelem byl Žid Karel Marx.

Druhé - určené striktně Židům - kázalo židovský nacionalismus a solidaritu. Byl to sionismus a jedním z jeho prvních zastánců byl **Moses Hess**, blízký společník a přítel Marxe. Jeho kniha, *Řím a Jeruzalém* - vydaná v roce 1862 - se stala jedním ze zásadních děl sionistického hnutí.

Sionisté usilovali o vytvoření etnicky čistého židovského státu coby centra, odkud by mohli řídit činnosti Židů rozptýlených v gójských zemích - a nakonec i tyto země samotné. Za tímto účelem skupinky evropských Židů začaly v 70. a 80. letech 19. stol. skupovat půdu v Palestině a zakládat kolonie.

Tato kolonizace nevyhnutelně vyvolávala obavy a nechuť Palestinců, a turecká správa proto podnikla opatření k omezení sionistické aktivity v Palestině. Židé kontrovali snahou získat v Anglii a zbytku Evropy politické spojence a také hledáním cest protitureckého působení.

K zastřešení těchto aktivit vznikl Sionistický kongres, který se poprvé sešel v roce 1897 ve švýcarské Basileji. Přední postavou 1. Sionistického kongresu se stal **Theodor Herzl** (1860-1904), jehož v předchozím roce ve Vídni vydaná kniha *Der Judenstaat* (Židovský stát) poskytla výstižné shrnutí sionistické pozice.

Podle Herzla: „Každý národ, v jehož středu Židé žijí, je otevřeně či skrytě antisemitský... Antisemitismus v nich bobtná, roste každým dnem a hodinou; vskutku - růst musí a i dále bude, neboť příčiny jeho růstu přetrvávají a nelze je odstranit.“

Vnímal tento antisemitismus - který přirozeně vyvstával na místech se znatelnou židovskou přítomností - jako požehnání, jelikož posiloval židovské vědomí výlučnosti, zabraňoval asimilaci a působil jako pojivo při snahách o překonávání gójské většiny: „ ... Takto sjednocení náhle objevíme vlastní sílu... Klesneme-li, staneme se revolučním proletariátem,

poddůstojníky revolučních stran. Stoupneme-li, stoupne také strašná moc našich peněz.“

Ještě před setkáním **Sionistického kongresu** se Herzl pokoušel přesvědčit Turky, aby dali v Palestině Židům volnost konání. Napřed zkusil vydírání, a naznačoval, že židovský vliv může buď umlčet, nebo naopak posílit protitureckou kampaň, vedenou v evropských metropolích vlastními pohnutkami motivovanými arménskými emigranty.

Když se tato taktika minula účinkem, obrátila se Herzlova mysl k válce. Účastníkům kongresu v Basileji řekl, že pokud vyloží své karty správně, mohli by kontroly Palestiny docílit pomocí evropské války:

„Turecko nás možná odmítne nebo nás nepochopí. To nás nesmí odradit. Najdeme další způsoby, jak dosáhnout našich cílů. Orientální otázka je na pořadu dne a dříve nebo později vyvolá konflikt mezi národy... Musí přijít válka celoevropského rozsahu. Očekávám ten strašlivý okamžik s hodinkami v rukou. Po skončení evropské války se sejde mírová konference. Na tento moment se musíme připravit.“ 1]

Zbytek sionistických předáků byl Herzlovými válečnými plány přesvědčen – 17 let před vypuknutím války. Jak se nakonec ukázalo, podařilo se Židům využít války přesně tak, jak plánovali: prohnání si využitím válečného stavu vymohli na britské vládě příslib zajistit jim Palestinu,

Historie tohoto příslibu, tzv. „**Balfourovy deklarace**“ je obzvláště zajímavá, neboť nejen že osvětluje historickou periodu, v níž Židé poprvé získali kontrolu nad zahraniční politikou USA, kterou si drží dodnes – tedy období, v němž Američané přišli o svou svrchovanost a nevědomky vydali do rukou cizí menšiny ve svém středu moc určovat kdo je přítelem a kdo nepřítelem Ameriky; rozhodovat o míru a válce, způsobu jejího vedení a dokonce i výsledku – ale také skvěle vykresluje obecný *modus operandi*, který Židé, žijící v diaspoře mezi mnohými národy, zneužívají k manipulaci jednoho hostitelského národa proti jinému.

Šlo by jen velmi obtížně popsat každý sionistický krok v dvacetiletém rozmezí mezi Herzlovým projevem na 1. sionistickém kongresu a britskou nabídkou Palestiny židovským špičkám, i kdyby všechny tyto kroky byly známy. Pro naše účely musí postačit nastínění několika klíčových bodů vývoje, který umožnil vznik Balfourovy deklarace.

Zaprvé: V letech po 1. sionistickém kongresu se výrazně zvýšil příliv Židů do USA. I když imigrační záznamy před rokem 1899 neprozrazují rasu ani vyznání nově příchozích, je známo, že v roce 1897 žilo ve Spojených státech kolem 800 000 Židů – z nichž téměř polovina přišla do země v předcházející dekádě. Většina nově příchozích pocházela z Ruska, kde mělo sionistické hnutí obzvláště silnou pozici.

Následky této přílivové vlny židovských imigrantů byly brzo znatelné i v americkém

hospodářském i politickém životě. Židovské ambice a energie – nemluvě pak o sklonu k upřednostňování podnikání s velmi rychlým ziskem – vedly k závratně rychlému růstu finanční síly amerických Židů, kterou bez váhání využili k získání politického vlivu dalece převyšující jejich podíl v populaci. Už rok před Herzlovým projevem, v roce 1896, se dostal koupí Adolphem Ochsem do židovských rukou deník *The New Times*. Už třináct let předtím koupil Joseph Pulitzer – otec **žluté žurnalistiky** – *New York World*. Do roku 1917 pokračovali Židé v akvizicích, čímž si vybudovali pevnou pozici ve světě médií, velmi užitečnou pro další uskutečňování jejich dlouhodobých cílů.

Bílí Američané reagovali na židovskou kolonizaci své země s podobnou nechutí jako Palestinci. Politici však na požadavek zastavení přívalu Židů reagovali s typickou bojácností a obojetností. V roce 1897 americký Kongres schválil **zákon požadující od případných imigrantů prokázání gramotnosti**. Tento zákon by zabránil přijetí většiny ruských a východoevropských Židů do země, nikdy však nedostal šanci prokázat svou efektivitu – prezident Cleveland jej vetoval.

Jak rostla míra nechuti ke zvětšující se židovské přítomnosti v Americe, rostl i tlak na neochotné politiky. Zároveň se ale zvětšovala síla židovské politické lobby, a ta byla schopná účinně se vypořádat s jakoukoliv legislativou namířenou na zpomalení a zastavení přílivu semitských soukmenovců do země. Prezident Taft vetoval další ze zákonů vyžadujících gramotnost imigrantů v roce 1913 a jeho nástupce Wilson v roce 1915 učinil totéž.

Další událostí, vedoucí k triumfu sionistů v roce 1917 bylo zvolení a znovuzvolení Woodrowa Wilsona prezidentem v letech 1912 a 1916. Wilson byl plně v jejich vlivu. Po celou dobu svého pobytu v Bílém domě (1913-21) stěží učinil rozhodnutí bez předchozí konzultace se svým poradcem a důvěrníkem, **Lousiem Dembitzem Brandeisem**.

Wilson byl neschopný muž, který se po selhání zamýšlené kariéry v advokacii uchýlil do akademické sféry. Napřed vyučoval politologii na **Bryn Mawr College**, poté na **Wesleyan University** a nakonec na **Princetonské univerzitě**. Ani jako akademik díru do světa neudělal, měl však řečnické nadání, jehož užíval k prosazování a obhajobě podivného slepence liberálních pozic. Tím si vysloužil podporu liberálních sil na princetonské univerzitě, která mu nakonec zajistila i místo děkana. Nikdy neoplýval velkou silou a dokonce i v relativně chráněném životě profesora prodělal několik silných zhroucení.

Syn židovských imigrantů z Čech, Louis Brandeis (1856-1941) si vybudoval kariéru a jméno coby nesmírně bohatý a úspěšný bostonský advokát. Byl také prominentním představitelem amerického sionismu. V roce 1912 předsedal skupině, která pozvala do USA jako řečníka **Nachuma Sokolowa**, předního ruského sionistu. V roce 1914 organizoval a stal se předsedou Prozatímního výkonného výboru pro obecné otázky sionismu (Provisional Executive Committee for General Zionist Affairs). Jeho angažovanost ve vedení hnutí však nebyla určena pro širokou veřejnost.

Americké veřejnosti i politikům Demokratické strany se jevil jako velmi chytrý obhájce „demokracie“, který se angažoval v řadě pověstných procesů na straně odborů. Jeho levicovní

obdivovatelé z řad novinářů ho překřtili jako „advokáta lidu“ či „Robina Hooda práva“.

I Wilson si do jisté míry získal pověst bojovníka za rovnost a demokracii, když se jako děkan Princetonu dostal do sporu o zrušení exkluzivních studentských jídelen (*eating clubs*), které považoval za elitářské a nedemokratické. Rozruch vyvolaný kauzou studentských jídelen ho dostal do hledáčku vedení Demokratické strany v New Jersey, kterým byl nakonec v roce 1910 zvolen jako kandidát na post guvernéra státu. Také ho představili Brandeisovi, který se slabého, marnivého a profesorského Wilsona ujal a od té doby pevně vedl ve všech politických (a řadě osobních) záležitostech.

Jakmile se stal prezidentem, okamžitě nabídl Brandeisovi místo ve svém kabinetu, chytrý Žid se však rozhodl zůstat v pozadí, kde nemohl být jeho vliv na Wilsona vystaven a ohrožen přílišnou pozorností. Od Brandeise to bylo skutečně prozíravé, neboť když v roce 1916 od Wilsona nabízený post soudce Nejvyššího soudu přijal, zvedla se proti tomu silná vlna odporu.

Přesto se Brandeis stal prvním Židem na Nejvyšším soudě USA, a to bez toho, aby se musel vzdát svého vlivu coby neformální prezidentův poradce a politický „šíbr“ – jak prokázal nedávný výzkum. 2]

Třetím zásadním vývojem nezbytným pro sionistické cíle byla samotná válka, která se do podzimu 1916 definitivně dostala do slepé uličky. Netroufáme si zde zabývat se dějinami 1. světové války, hlavními body, relevantními při našem následování sionistické stopy jsou však tyto: Hlavními zneprátenými mocnostmi byly Británie a Německo. Jednou z mnoha zemí bojujících na straně Britů bylo carské Rusko. Jednou z několika zemí na straně Německa bylo i Turecko. Na západě se dostaly nepřátelské armády do patové situace, zakopané v neprostupných zákopech, táhnoucích se pobřeží La Manche až ke švýcarským hranicím, a neschopny prorazit a postoupit bez ohromných ztrát.

Německá ofenziva roku 1916 u Verdunu – nejdelší a nejkrvavější „bitva“ v dějinách vojenství – nepřinesla Němcům výraznější zisky, přičemž obě strany stála půl milionu mužů, než konečně utichla a přešla do latentní fáze. Francouzsko-britská **ofenziva na řece Sommě** – která přišla v momentě zeslabení německých snah u Verdunu a kterou Britové jen za první den zaplatili 19 tisíci padlými – docílila právě tak málo.

Na východní frontě stála Brusilovova ofenziva cara milion mužů a zanechala Rusko natolik oslabené, že strategická iniciativa natrvalo přešla do německých rukou.

V námořním boji si německé ponorky vybíraly stále vyšší daň na dodávkách zásob pro Británii, a země začínala pociťovat nedostatek. Jedinou britskou nadějí na prolomení patové situace bylo dostat Ameriku do války, jinak by zemi pokračování ve válce zruinovalo a navíc by nakonec musela uzavřít mír bez dosažení svého cíle – rozdrčení Německa coby průmyslovo-hospodářského rivala. Americké veřejné mínění bylo vyhraněné proti intervenci ve válce a Wilson vyhrál listopadové volby s pacifistickou platformou. Sloganem jeho kampaně bylo „Udržel nás mimo válku.“

Scéna byla připravena pro sionisty.

Židé měli trojí cíl: Zaprvé, podlomit tureckou vládu v Palestině. Zadruhé, získat od mocnosti, která nahradí Turky, oprávnění, která se jim od osmanské vlády získat nepodařilo. A v neposlední řadě zatřetí, zničit zvláště nenáviděné Rusko.

Až do podzimu 1916 byl právě tento třetí bod v jejich aktivitách nejzjevnější. Je dobré mít na paměti, že to byli právě ruští válečníci, vedení Svjatoslavem I., kdo v roce 965 vyvrátili chazarskou říši. Aškenázští Židé, kteří prakticky výlučně tvořili vedení sionistického hnutí, mají dlouhou paměť. Dodnes si Židé připomínají tisíce let stará vítězství nad jinak dávno zapomenutými nepřáteli.

Navíc bylo paralelní židovské hnutí, bolševismus, v Rusku na postupu a Židé po celém světě, bez ohledu na ideologii či politickou příslušnost si přáli vidět Rusko na kolenou do té míry, aby se mohli bolševici dostat k moci. Právě proto poskytl nejbohatší americký Žid Jacob Schiff Trockému a dalším židovským bolševikům 25 milionů dolarů. Později, po pádu Ruska, financoval i sionisty.

Na sklonku roku 1916 bylo však zřejmé, že Rusko je u konce s dechem. I když jeho polní armády a zejména domácí rezervy byly nadále velmi početné, strategická situace byla natolik špatná, že Němci už začali s přesunem sil na západní frontu.

Významný podíl na kolapsu Ruska je nutno připsat na účet bolševiků, kteří z plných sil podryvali morálku v zákopech i továrnách. Šířili mezi vojáky pacifistické a defetistické letáky a agitovali v ruských městech podobně jako v těch amerických o padesát let později během vietnamské války.

Až potud Židé v souladu se svými zájmy podporovali Německo. V konečném důsledku však jejich plán vyžadoval porážku Německa, nebo přinejmenším jeho tureckého spojence. Proto učinili Židé v říjnu 1916 britské vládě nabídku: Přivedeme Ameriku do války, pokud vezmete Turkům Palestinu a dáte ji nám.

Příběh této nabídky, jejího přijetí britskou vládou a jeho následků je popsán na několika místech a naznačen na mnoha dalších. Pochopitelně nikoliv v žádném ze „schválených“ textů, užívaných dnes na amerických univerzitách nebo v „populárních“ zpracováních války v novinových stáncích, přesto ale zvědavý čtenář může nalézt řadu přímých, nezpochybnitelných zdrojů – je-li ochoten probírat se svazky rozsáhlých knihoven. Tak například životopisec válečného britského premiéra **David** **Lloyda George**, Malcolm Thomson píše na stranách 273-4 svého díla *David Lloyd George, oficiální životopis* (Londýn 1949):

...Na podzim 1916, kdy se otázka rostoucích pro-spojeneckých sympatií stávala stále aktuálnější, kontaktoval arménský Žid James A. Malcolm – který vládě poskytoval expertízu a poradenství ohledně středněvýchodních záležitostí – (náměstka na ministerstvu zahraničí sira Marka) Sykese a doporučoval mu, aby si

Spojenci zajistili přízeň amerického Židovstva – které se tehdy více přiklánělo k Německu – deklarací podpory sionistických snah. Sykes si uvědomil potenciální možnosti tohoto postupu a předložil ho lordu Milnerovi, který ho přednesl na vládě. ...

...Skrze Sykese dostali sionističtí vůdci tajné záruky, že britská vláda podpoří jejich snahy – pokud si zajistí souhlas svých spojenců. Zprávu s tímto vyzněním dostal i americký sionista, soudce Brandeis, blízký přítel prezidenta Wilsona, a i ve všech dalších spojeneckých zemích byla zmobilizována pomoc předních sionistů.

Samuel Landman, v roce 1916 tajemník sionistických vůdců Chajima Weizmana a Nachuma Sokolowa a později právní zástupce a tajemník Světové sionistické organizace, popisuje události s jejich přímou znalostí ve své brožuře *Velká Británie, Židé a Palestina* (Londýn 1936) na stranách 4-5:

V průběhu klíčových dní roku 1916 a nadcházejícího odpadnutí Ruska stálo Židovstvo proti carskému režimu v naději, že jim Německo v případě vítězství za jistých okolností vydá Palestinu. Podnikli několik neúspěšných pokusů přivést ovlivněním vlivného židovského mínění Ameriku do války na straně Spojenců. Pan James A. Malcolm, kterému nebyly neznámy předválečné německé snahy zajistit si prostřednictvím sionistických Židů postavení v Palestině a také neúspěšné anglo-francouzské diplomatické demarše do Washingtonu a New Yorku; a věděl, že pan Woodrow Wilson z dobrých a přiměřených důvodů vždy přikládal nejvyšší možnou důležitost radám velmi prominentního sionisty (soudce Nejvyššího soudu Brandeise); a byl v blízkém kontaktu s panem Greenbergem, editorem londýnského *Jewish Chronicle*; a věděl, že několik vlivných sionistických předáků se přesunulo z Londýna na kontinent, na pozoru před nadcházejícími událostmi; a uvědomoval si a uznával hloubku a sílu židovských národních tužeb; se spontánně ujal iniciativy a nejprve se pokusil přesvědčit sira Marka Sykese, náměstka Válečného kabinetu a posléze pana George Picota z francouzské ambasády v Londýně a pana Gouta z Quai d'Orsay (Východní sekce), že nejlepší a možná jediný způsob (jak se také ukázalo), jak přesvědčit amerického prezidenta k účasti ve válce, je zajistit si příslibem Palestiny spolupráci sionistických Židů, a tím získat a mobilizovat do té doby netušeně mocné síly světového sionismu do spojeneckých služeb na bázi quid pro quo. Proto vidíme, že Balfourova deklarace – poté co sionisté vykonali svou část dohody svým podílem na zatažení USA do války – byla pouhým veřejným potvrzením – nevyhnutelně tajné – předchozí 'gentlemanské' dohody z roku 1916, uzavřené s předchozí znalostí, podvolením se nebo souhlasem Arabů a britské, americké, francouzské a ostatních spojeneckých vlád – nikoli pouhým dobrovolným a altruistickým romantickým britským gestem, jak se to někteří lidé, ať už z omluvitelné nevědomosti nebo neomluvitelné zlovůle, snažili reprezentovat nebo lépe řečeno misreprezentovat...

Zajímavý popis londýnských a pařížských vyjednávání a následného vývoje se už objevil i v židovském tisku a není třeba jej na tomto místě do detailu rozvádět. Snad je však na místě zdůraznit, že bezprostředně po „gentlemanské“ dohodě mezi sirem **Markem Sykesem** – schválené Válečným kabinetem – a sionistickými předáky bylo těmto poskytnuty kabelové kapacity Ministerstva války, zahraničí, britských ambasád apod., aby sdělili radostnou novinu přátelům a organizacím v Americe a jinde, a že posun oficiálního a veřejného mínění směrem ke vstupu do války na spojenecké straně – jak se to projevilo v americkém tisku – byl stejně tak překvapivě kvapný, jako pro sionisty potěšující.

Landman popisuje události podobně na jiných místech, např. v rozsáhlém dopise „Původ Balfourovy deklarace“ zveřejněném v *Jewish Chronicle* (Londýn, 7. února 1936, str. 33).

Mnohem podrobnější popis vyjednávání mezi Židy a britskou vládou v říjnu 1916 se objevuje v životopisu sira Marka Sykese *Two Studies in Virtue* (Londýn, 1953) sepsané jeho synem Christopherem, který široce čerpal z deníků a dopisů svého otce z daného období. Několik odstavců vyňatých ze stran 180-188 naznačuje zásadní obrasy:

... Jednoho říjnového dne roku 1916 navštívil Marka Sykes jistý pan James Malcolm... Sykes... (řekl), že nevidí z války žádné východisko. Situace ve Francii uvázla na mrtvém bodě. Na moři se zvětšovala síla německých ponorek; na zemi síla ruských armád selhávala... Bez masivní americké účasti – kterou vnímal jako vysoce nepravděpodobnou – se rozhodné, a vlastně jakékoliv, vítězství, zdálo nemožné... V této situaci se pan Malcolm rozhodl přednést svému příteli kázání o principech britské zahraniční politiky stran židovského světa ... Pověděl mu o sionismu...

Pan Malcolm... poté pověděl Sykesovi o velmi zajímavém a silném vlivu, který mohou sionisté uplatnit. Jedním z nejbližších přátel a důvěrníků prezidenta Wilsona byl Žid: soudce Louis. D. Brandeis... Mělo se za to, že ... sionistickou politikou bylo ve skutečnosti získat sympatie Američanů pro boj (Spojenců) ...

... (Malcolm pak řekl:) „Otázkou zůstává, stojíte o pomoc amerických Židů? Jediný způsob, jak ji získat, je nabídnout Palestinu sionistům.“ ...

... (Poté, co Britové souhlasili se sionistickými podmínkami, si vůdce sionistické delegace Nahum) Sokolow žádal prostředky pro komunikaci se zahraničím. Zdůraznil, že vzhledem k mezinárodnímu charakteru jejich tělesa jsou pro ně mimořádně důležité a navrhl, aby jim byla udělena privilegia, podobná těm vládním, jelikož jen tak mohou dosáhnout svého cíle a zároveň zachovat nezbytnou míru utajení ...

Druhý den... (Sokolow) dostal, oč žádal: bylo odsouhlaseno, že Ministerstva války a zahraničí odešlou sionistické depeše a telegramy prostřednictvím (britských) ambasád... Židovské komunity po celém světě se tak dozvěděly, že výměnou za

jisté služby britská vláda... uspokojí židovskou tužbu po Palestině...

O něco obecnější popis nabízí šestidílná práce profesora H. W. V. Temperleyho *A History of the Peace Conference of Paris* (Londýn 1924). O Balfourově deklaraci na stranách 173-4 píše:

„To, že se jedná o určitou smlouvu mezi britskou vládou a Židovstvem, zastoupeným sionisty, je jasné nade vší pochybnost. V zásadě jde o dohodu, podle níž na oplátku za služby prokázané Židovstvem učiní britská vláda ‚vše ve svých silách‘ k zajištění vykonání jisté politiky v Palestině.“

Jak výše poznamenává Samuel Landman, jakmile byla dohoda finalizována a její znění se dostalo k americkým Židům, „posun oficiálního a veřejného mínění směrem ke vstupu do války na spojenecké straně – jak se to projevilo v americkém tisku, byl ... překvapivě kvapný. Prezident Wilson bez mrknutí oka změnil nápěv z „Udržel jsem nás mimo válku“ na „Musíme zničit německý militarismus, abychom učinili svět bezpečným pro demokracii.“

Podrobný popis kličkování a sofistiky, pomocí níž přesvědčili „americký“ tisk a prezident zdráhající se národ poslat své syny umírat na flanderská pole a tisíc dalších vzdálených míst, aby Židé – bez znalosti veřejnosti – mohli splnit svou část dohody s britskou vládou, by nás zavedl daleko za rámec tohoto článku. Četné záminky, užití k opuštění neutrální politiky – jako byla německá ponorková blokáda Británie a tzv. „Zimmermanův telegram“ – jsou dostatečně vyčerpávajícím způsobem probrány ve „schválených“ učebnicích (i když jsou zde probírány zcela vážně a nikoli jako pouhé záminky, kterými byly).

Stručně řečeno, měl Wilson plná ústa míru a dokonce vysílal svého poskoka „plukovníka“ **Edwarda Mandella House** na údajné mírové mise na všechny strany, zatímco ve skutečnosti využíval každé příležitosti k přilévání oleje do ohně války. Plánem bylo vyvolat před národem zdání neochotné nutnosti vstupu do války, za účelem ochrany americké cti. Jelikož válka nabízela přešlá skutečných možností pro vznik mezinárodních „incidentů“ – zvláště když Wilson s velkým úsilím vystavoval Američany nebezpečí, kde a jak jen to bylo možné – nebylo příliš obtížné zamýšlený dojem veřejnosti „prodat“.

Když například byla 25. února 1917 potopena německou ponorkou **britská loď Laconia** se třemi Američany na palubě, spustili Wilson a spřízněné noviny smršť morálního rozhořčení nad německým „aktem barbarismu“, který byl vylíčen jako neomluvitelný zásah do americké suverenity. Šlo však o zveličování incidentů, které bylo možno ignorovat – nebo se jim dokonce úplně vyhnout – pokud by Wilsonovi skutečně šlo o zachování americké neutrality. Německá ponorková blokáda Británie byla za účelem vyvolání protiněmeckých nálad ždímana do poslední kapky, zatímco o mnohem nemilosrdnější britské blokádě Německa tisk mlčel – nad čímž Wilson zavíral oči, jelikož německá blokáda mohla poskytnout záminku k intervenci. Zároveň však učinil opatření zabraňující americkým občanům a lodím v narušování blokády britské.

Každopádně je zjevné, že Ochsova investice do *New York Times* se bohatě vyplatila, stejně jako léta trpělivých Brandeisových rad oddaně vděčnému a stále závislejšímu Woodrowu Wilsonovi.

Britové svou část dohody formálně splnili vydáním Balfourovy deklarace ve formě dopisu (datovaného 2. listopadu 1917) ministra zahraničí Arthura Balfoura „lordu“ Lionelu Rothschildovi, nekorunovanému vůdci britského židovského společenství. Krátký dokument pouze vyjadřoval rezoluci schválenou kabinetem:

„Vláda Jeho Veličenstva pohlíží příznivě na zřízení národní domoviny židovského lidu v Palestině a vynasnaží se, aby tohoto cíle bylo dosaženo, přičemž se jasně rozumí, že nebude učiněno nic, co by mohlo poškodit občanská a náboženská práva existujících nežidovských společenství v Palestině nebo práva a politické postavení Židů v jakékoliv jiné zemi.“

Poslední bod, dodaný na židovském naléhání, odhaluje sionistický záměr: Židé kdekoliv by měli být jedinečně zvýhodněni možností využívat a držet zároveň plnoprávné občanství gójské země – místa jejich pobytu – a jejich „národní domoviny“, Izraele.

Výhrada o nepoškozování „občanských a náboženských práv existujících nežidovských společenství v Palestině“ byla nakonec díky židovskému nátlaku ignorována.

Balfourova deklarace může posloužit jako obzvlášť zajímavý příklad pokryteckého tlachání, tak typického pro politiku obou anglickojazyčných mocností ve 20. století. **Svatouškovské znepokojení nad právy palestinských Nežidů je vyjádřeno právě v dokumentu, který je příslibem britské vlády zajistit Židům zemi, nepatřící ani jim, ani britské vládě.** Jakkpak si asi pan Balfour představoval, že jeho vláda dosáhne tak pochybný počin bez nepoškozování práv současných vlastníků země, kteří navíc nejevili ochotu se jí vzdát?

Na mysli vyvstává tvrzení britské vlády ze září 1939, podle něhož vyhláší válku Německu kvůli ochraně svého polského spojence, který byl Německem napaden – což však pohodlně přehlíželo současně provedenou invazi sovětskou. V roce 1945 pak stejná britská vláda, jejíž předchozí starost o polskou svobodu pohřbil nový nános tlachů o demokracii a míru, ochotně odsouhlasila nucenou přeměnu svého spojence na **satrapii** (vazalský stát) Sovětského svazu.

Těžko se však něco může vyrovnat nestydatému pokrytectví Woodrowa Wilsona při „sestrojování“ amerického vstupu do války – snad s výjimkou F. D. Roosevelta o generaci později, který mluvil o míru a připravoval válku v zájmu těch, jejichž zájmům sloužil už Wilson.

Obsahem Wilsonovy kampaně pro volbu v roce 1916 bylo především jeho proti intervencionistické stanovisko k tehdy plnou silou zuřící evropské válce. Stejný postoj sdílela i většina novinových listů. Posléze, po Wilsonově znovuzvolení – a britsko-sionistické dohodě,

uzavřené jen několik dní před volbami – začal „překvapivě rychlý“ obrat tisku podpoře intervence. Wilson nezůstal pozadu, a pouhých pět měsíců po svém znovuzvolení volal po vyhlášení války Německu. Sám však s Brandeisem plánoval válku už předtím a byly to právě tajné záruky o americkém vstupu do války, které vedly britské vedení k odmítnutí německé mírové nabídky z 12. prosince 1916. **Kdyby ji bývali přijali, životy asi tři milionů bílých vojáků, mezi nimi 115 000 Američanů, pohlcených válečným šílenstvím v letech 1917 a 1918, mohly být ušetřeny. Německu by po spojeneckém vítězství nebyly vnuceny nespravedlivé podmínky a dost možná by tak nedošlo ani ke 2. světové válce. Pokud by navíc Rusko mohlo uzavřít mír v prosinci 1916, dostalo by pravděpodobně dost času na vymýcení Židy šířené nákazy bolševismu mezi vojáky a dělníky, čímž by byla komunismu zasazena možná rozhodující rána.** Všechny neblahé a krvavé následky Wilsonovy náhlé změny zahraniční politiky vycházejí ze sionistického vlivu v americké politice a zpravodajských médiích, vybudovaném za pouhé dvě dekády předcházející Wilsonově inauguraci.

S dostatečným odstupem můžeme říci, že právě takové lživé tlachání lze očekávat od jakékoliv vlády, zdegenerované do té míry, že je tvořená především právníky. A není právě taková vláda nevyhnutelným výsledkem systému garantujícím volební právo důvěřivým prostáčkům?

Nejtrpčí opovržení si však zaslouží historici a učitelé. U právníků se lež očekává – ohýbání významů slov je jejich denním chlebem. Právník oddaný pravdě by si nevydělal ani na slanou vodu. Badatelé-historici však mají být vedeni odlišnými principy – mají být lhostejní k populárním mýtům a vždy se pít po realitě, skryté pod příliš snadnými vysvětleními vlád a politiků.

Vysvětlení neochoty moderních historiků zabývat se sionistickou rolí v 1. světové válce je následující: Bezprostředně po válce byla zodpovědnost sionistů za americkou účast ve válce legitimním tématem bádání a diskuse – **a sami sionisté ji dokonce ochotně přiznávali.** Konec konců, Amerika a Británie zvítězily a Německo bylo poraženo. Komu by asi tak pravda mohla uškodit?

Ale v roce 1933 se Německo pod Adolfem Hitlerem začalo znovu zvedat na nohy. Rázem se jakákoliv pravdivá debata o sionistické roli v poslední válce stala „antisemitskou“.

Jedním z lidí s důvěrnou znalostí každého detailu této role byl David Lloyd George. Roku 1938 napsal bývalý britský tajemník pro válku a ministerský předseda dvojdílnou knihu, *Pravda o mírových smlouvách*, v níž popisuje okamžitou a prudkou změnu postoje Židů, od Ruska přes Německo až po Ameriku, z proněmeckého na striktně protiněmecký v momentě vzniku dohody mezi jeho vládou a sionistickými vůdci. Zdůrazňuje také fatální následky tohoto přechodu pro německé válečné úsilí. Na straně 1140 poznamenává:

„I Němci si toho byli dobře vědomi a Židé v Německu dnes trpí pro věrnost, s níž jejich soukmenovci v Americe a Rusku splnili své závazky dané sionisty

Spojencům.“

Po 2. světové válce se stala jakákoliv kritika Židů tabu, přičemž i historici se jen velmi neochotně pouští do bádání, jehož výsledky by mohly vykreslit Židy ve špatném světle. Cena za tuto zbabělost je bezpochyby takřka nevyčíslitelná.

Poznámky:

1] *American Jewish News* (New York), 7. března, 1919. Fotokopii relevantních výňatků z této publikace a dalších sionistických dokumentů lze nalézt v č. 48 časopisu *National Vanguard*.

Čtenáři by měli mít na paměti, že Herzlův výraz „národy“, užitý jak v jeho řeči, tak v citovaném výňatku, je kódovým označením: dává mu stejný význam jaký má ve Starém zákoně: „... dnes tě ustanovuji nad národy ..., abys vyvracel a podvracel, ničil a bořil...“ (Jeremiáš 1:10) Termín „národy“ je tedy třeba chápat jako „gójové“.

Harper's Bible Dictionary (Madeleine S. Miller and J. Lane Miller, New York, 1959) obsahuje následující heslo: „národy“, termín užívaný hebrejskými autory pro ne-Izraelity, cizince, góje, pohany.“

2] Bruce Murphy-*The Brandeis-Frankfurter Connection: The Secret Political Activities of Two Supreme Court Justices*, (Oxford University Press, 1982). Profesor politologie z Pensylvánské státní univerzity Murphy objevil rozsáhlou korespondenci mezi Brandeisem a židovským profesorem práva na Harvardu, Felixem Frankfurterem (1882-1965). Od svého jmenování soudcem Nejvyššího soudu v roce 1916 do svého odchodu do důchodu v roce 1939 platil Brandeis Frankfurtera coby svého poslůčka a vyslance, aby Brandeis mohl udržovat svou rozsáhlou síť politických kontaktů a zároveň zachovat zdání soudcovské nestrannosti.

3] Sofistika a švindl přítomná v postoji, který Wilson i tisk zaujali ke vzájemné blokádě válčících stran je vynikajícím způsobem odhalena a popsána ve skvělé a důkladně ozdrojované knize Colin Simpsona *The Lusitania* (Boston, 1972). Navíc čtenáři s hlubším zájmem poskytují řadu dalších cenných zdrojů.

Z magazínu *National Vanguard* (prosinec 1982), přepsal Michael Olanich.